

Sygn. akt II KK 449/18

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **M. A. M.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 19 grudnia 2018 r.

w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 8 marca 2018 r., sygn. akt X Ka [...], zmieniającego wyrok w części, w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy

wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt V K [...],

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2) zwolnić skazanego M. A. M. z kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt V K [...], M. A. M. został uznany winnym zarzucanych mu czynów z art. 279 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zobowiązując do naprawienia wyrządzonych szkód.

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 8 marca 2018 r. wydanym w sprawie sygn. akt X Ka [...], w części dot. M. A. M. utrzymał wyrok Sądu Rejonowego w W. w mocy.

Od wyroku Sądu Okręgowego kasację wywiódł obrońca skazanego M. M., w której zarzucił orzeczeniu rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 91 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie, wskutek tego przyjęcie, że oskarżony M. M. dokonał zarzucanych mu czynów w warunkach ciągu przestępstw, w sytuacji gdy oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru poprzez porozumienie się z innymi oskarżonymi, już przed pierwszą kradzieżą, co do sposobu dokonywania kradzieży z włamaniem konkretnych samochodów;

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez „brak wnikliwego i prawidłowego ustosunkowania się przez Sąd Okręgowy do zarzutów apelacji, mianowicie naruszenia art. 53 KK, brak wykazania konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach argumentami dlaczego uznano zarzuty apelacji za bezzasadne, w sytuacji gdy Sąd Okręgowy pominął przy wymierzaniu kary właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który jest jedynym żywicielem rodziny, posiadając na utrzymaniu niepracującą żonę oraz dwójkę małoletnich dzieci, a nadto pominięcie zdiagnozowanego u oskarżonego M. M. obwodowego porażenie nerwu twarzowego [porażenie Bella] oraz obwodowego niedowładu nerwu twarzowego lewego, a ponadto orzeczenie wobec oskarżonego M. M. kary pozbawiania wolności w wyższym wymiarze, aniżeli wobec oskarżonego W. M., w sytuacji gdy sytuacja podmiotowa oskarżonego M. M. była lepsza, bowiem w momencie wyrokowania był on osobą niekaraną co doprowadziło błędnego uznania, iż oskarżony M. M. nie zasługuje na skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności o którym mowa w art. 69 § 1 KK”;

3. art. 458 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez „pominięcie przez Sąd Okręgowy, złożonej na rozprawie, dokumentacji medycznej M. M., dotyczącej zdiagnozowanego u oskarżonego M. M. obwodowego porażenie nerwu twarzowego [porażenie Bella] oraz obwodowego niedowładu nerwu twarzowego co

miało wpływ na ustalenie właściwości i warunków osobistych oskarżonego M. M. i w konsekwencji miało wpływ na treść orzeczenia”;

4. art. 12 k.k. polegający na przyjęciu, „iż oskarżony M. M. wraz z innym oskarżonymi, nie działał z góry powziętym zamiarem w sytuacji gdy, sam proceder kradzieży samochodów, jak również sposób działania został ustalony przez oskarżonych na samym początku, a nadto miał obejmować wybrane samochody osobowe, które wcześniej były obserwowane, co doprowadziło do naruszenia prawa materialnego, mianowicie art. 12 KK poprzez jego niezastosowanie.”

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania. Ponadto wniósł o zwolnienie oskarżonego od opłaty od skargi kasacyjnej.

W odpowiedzi na powyższą kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w R. wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z wolą ustawodawcy kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez Sąd Odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (tak: postanowienie SN z dnia 21 września 2017 roku, sygn. akt IV KK 276/17).

Analiza zarzutów kasacji oraz jej uzasadnienia, prowadzi do wniosku, że podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego, w części odnoszące

się do nieprawidłowego rozpoznania zarzutów podniesionych w apelacji, zostały sformułowane instrumentalnie, celem stworzenia pozornych podstaw dla wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia jakim jest kasacja. Zawarte w kasacji zarzuty stanowią w zasadniczej części istotnie polemikę z ustaleniami sądu I instancji, zaaprobowanymi przez Sąd II instancji, co do okoliczności faktycznych sprawy, kwalifikacji prawnej czynu oraz wymiaru kary, a przede wszystkim w zakresie powzięcia zamiaru po stronie sprawcy co do popełnienia przypisanych mu przestępstw. Skarżący wskazuje natomiast jakie, jego zdaniem wnioski, odmienne od przyjętych przez sądy obu instancji, wynikają z analizy materiału dowodowego, nakazując przyjąć jako prawidłowe ustalenie, że zrealizowane zostały przesłanki uzasadniające przyjęcie działania skazanego w warunkach czynu ciągłego. Przypomnieć jednak zatem, że kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia nie służy do inicjowania kontroli ustaleń faktycznych w kolejnej trzeciej już instancji, lecz służy eliminacji błędów wynikających z wadliwego w stopniu rażącym zastosowania przepisów prawa materialnego lub procesowego albo związanych z wystąpieniem przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. tj. tzw. bezwzględnych podstaw odwoławczych. Nadawanie zarzutom odmiennej oceny stanu faktycznego pozoru zarzutów kasacyjnych nie mieści się w granicach nadzwyczajnego środka zaskarżenia i musi być uznane za oczywiście bezzasadne. Przypomnieć należy, że zarzuty podniesione w kasacji pod adresem wyroku sądu pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego, nie jest bowiem funkcją kontroli kasacyjnej ponowne, „dublujące” kontrolę apelacyjną, rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji.” (*postanowienie SN z dnia 12 marca 2014 r., sygn. akt III KK 33/14*).

Za oczywiście bezzasadne uznać należało także zarzuty rażącego naruszenia prawa materialnego, związane z uznaniem, że przypisane skazanemu czyny popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw, nie zaś czynu ciągłego. Skarżący sformułował je bezpośrednio w kontekście zarzutu naruszenia art. 91 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie, a także poprzez zarzut braku zastosowania art. 12 k.k. Istota tych zarzutów sprowadza się jednak w kasacji do

zakwestionowania prawidłowości ustaleń faktycznych Sądu I instancji, a także stanowiska Sądu odwoławczego, sformułowanego w wyniku rozpoznania podniesionych w apelacji w tym zakresie zarzutów. Uznać trzeba, że Sąd Okręgowy w W. prawidłowo odniósł się do zarzutów skarżącego zawartych w apelacji i wykazał z jakich przyczyn prawidłowe są, poczynione na podstawie zgromadzonych dowodów, ustalenia dotyczące zamiaru dokonywania każdego kolejnego przestępstwa kradzieży, które choć oddzielone niewielką odległością czasową i dotyczące kradzieży samochodów, to jednak były każde z nich indywidualnym i autonomicznym zdarzeniem, a także powody dla których przyjęcie istnienia z góry powziętego zamiaru dotyczącego dokonania wszystkich kradzieży jako realizacji tego jednego zamiaru nie znalazło potwierdzenia w ustaleniach dokonanych przez sądy w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy w W., rozpoznając wniesioną przez obrońcę apelację rozpoznał także, wbrew zarzutom formułowanym w kasacji, argumenty odnoszące się do wpływu warunków osobistych, w tym także jego stanu zdrowia na sytuację oskarżonego, wskazując w tym zakresie w szczególności na okoliczności związane ze społeczną szkodliwością popełnionych przestępstw kradzieży samochodów, ilością czynów, wysokością szkód, a także okoliczności łagodzące takie jak przyznanie się do popełnienia czynów, uprzednią niekaralność. Oczywiście bezzasadne są więc w tym zakresie zarzuty kasacji by sąd pominął przy wymierzeniu kary właściwości i warunki osobiste oskarżonego, trafnie przy tym podkreślając, że pozostałe okoliczności dotyczące skazanego w tym jego sytuacji rodzinnej, także fakt założenia rodziny po popełnieniu przypisanych czynów, nie mogły w kontekście sformułowanej prognozy społeczno-kryminalnej przesądzić o możliwości skorzystania z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. W tym kontekście podnoszone w kasacji zarzuty, że Sąd Odwoławczy oceniając zarzuty rażącej niewspółmierności orzeczonej kary w sposób pobieżny, nierzetelny bądź niepełny kierował się dyrektywami wymiaru kary są oczywiście bezzasadne.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji.

